

*Hitük és szerelmük
idáig kísérte őket...*

Ha szólít a szív 3.

*Ha új nap
virrad*

*finer
selection*

JANETTE OKE

JANETTE OKE

*Ha új nap
virrad*

Ha szólít a szív 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Drága második húgomnak, Joyce Ruthnak.
Az a kiváltság ért, hogy segíthettem elnevezni, amikor megérkezett,
és elkényeztetni, ahogy cseperedett. Becsülöm önzetlen szeretetéért
és elkötelezettségéért az Úr iránt.
Neki és a férjének, Elmer Dealnek ajánlom ezt a könyvet szeretettel.*

Ha eljő a tavasz

Összefoglaló

AMIKOR ELIZABETH THATCHER, az elegáns és divatos fiatal torontói tanárnő felszállt a Calgaryba tartó vonatra, csupán egyetlen cél lebegett a szeme előtt: hogy telepes családok gyerekeit tanítsa egy vidéki iskolában. De aztán Wynn Delaney, a Királyi Északnyugati Lovasrendőrség tagja belépett az életébe, és ez mindent megváltoztatott.

A Calgaryban szervezett esküvő és a banffi rövid nászút után a pár északra indult, egy távoli indián faluba, ahova Wynnt vezényelték. Elizabeth hamar megszerette és tisztelni kezdte az indián közösséget, még ha a beilleszkedés nehézkesen ment is.

A falut nem sokkal később tragédia sújtotta, amikor a helyi kereskedés porrá égett. Vele együtt az emberek létfontosságú téli készlete is odaveszett. Nimmie McLain, a kereskedő indián felesége Elizabeth legkedvesebb barátjává vált. Így amikor Nimmie a férjével elhagyta a települést, hogy a távoli városokból ellátmányt és az új üzlet felépítéséhez szükséges anyagokat hozzanak, Elizabethnek szörnyen hiányzott az asszony.

Nimmie azt ígérte, hogy tavasszal visszajönnek. Elizabeth fokozott várákozással és vágyakozással várta visszatérésük napját, ami végül elérkezett. A szekerek reményt, újult erőt és örömet hoztak magukkal a kis településre.

Szereplők

ELIZABETH THATCHER DELANEY: Tanítónő, Wynn felesége. Bár Torontóban nevelkedett, kényelmes körülmények között, megtanulta, hogyan érje be kevesebb akadékoskodás és önsajnálattal nélkül.

WYNN DELANEY: A Királyi Északnyugati Lovasrendőrség tagja. Számára a hivatása eszköz arra, hogy másokról gondoskodhasson.

IAN ÉS NIMMIE McLAIN: A helyi kereskedés tulajdonosa és felesége. Az asszony minden ismeretét önállóan sajátította el.

JON, MARY, WILLIAM, SARAH, KATHLEEN, ELIZABETH: Elizabeth bátyja, a felesége és a gyermekeik. Calgaryban élnek.

JULIE: Elizabeth csinos és kissé szeszélyes húga, aki közel áll a fiatalasszony szívéhez.

MATTHEW: Elizabeth öccse, aki Torontóban nevelkedik.

EGY

Hazatérés

M INÉL KÖZELEBB ÉRTÜNK A ZÖTYKÖLŐDŐ SZEKEREKHEZ, annál hevesebben vert a szívem. Már elegendő volt a várakozásból. Legszívesebben felkaptam volna hosszú, nehéz szoknyáimat, hogy futásnak eredjek, de fékeztem a türelmetlenségemet. Nem tudtam, mit szólna Wynn a heveségem láttán, abban azonban biztos voltam, hogy néhány indián szomszédunk értetlenül nézne utánam.

Olyan közel voltak már, és mégis olyan messze, épp leereszkedtek a kis falunkhoz vezető utolsó domboldalon. Annyira hiányzott Nimmie az elmúlt időszakban! Nyugtalanul vártam, hogy meggyőződhessenek róla, jól van. Magamhoz akartam ölelni, hogy ismét itthon üdvözöljem. Alig vártam, hogy hosszú órákon át beszélgethessünk, mindent tudni akartam a falun kívüli világról és arról, ami vele történt, amíg távol volt tőlünk.

Wynn bizonyára megérezte vágyakozó szívem dobbanását. Megfogta a kezemet, és szeretetteljesen megszorította.

– Most már mindjárt itt vannak – mondta, próbálta csillapítani kezem és szívem remegését.

Mély levegőt vettem, röviden rámosolyogtam, és igyekeztem lassítani a lépteimen, bár nem volt könnyű. Fájt a lábam az erőfeszítéstől.

Olyan lelkesen vártam, hogy láthassam Nimmie-t.

Már épp, amikor azt hittem, majd' szétvet az izgatott várakozás, észrevettem, hogy valaki lemászik az egyik távoli szekér oldalán. Nimmie volt az, aki utána egyenesen felém rohant! Ekkor már én sem haboztam, megemeltem a szoknyáimat, és semmivel sem törődve felé iramodtam.

Eleinte egyikünk sem jutott szóhoz. Csak öleltük egymást, könyeink összemosódtak az arcunkon.

Nimmie amellet, hogy a barátom volt, aki szörnyen hiányzott, birtokában volt a kinti világ titkainak, szeretett és hiányolt családom világa titkainak.

Mire kibontakoztunk az ölelésből, körülöttünk igazi hangzavar alakult ki. Wynn üdvözölte Nimmie férjét, Mr. McLaint, és a telepesek egész tömege gyűlt köréjük. A szekérhajtók minden tőlük telhetőt megtettek, hogy a kibontakozó zűrzavarban visszafogják a kimerült lovakat.

Mintha mindenki egyszerre beszélt volna, és Nimmie-vel mindketten tudtuk, hogy hasztalan lenne most társalogni. Elhúzódtunk egymástól, és egymás szemébe nézve fejeztük ki az örömünket, tekintetünkkel mintegy megígértük egymásnak, hogy amint módunkban áll, jó hosszan elbeszélgetünk.

Egy kérdéssel mégis megpróbálkoztam.

– Katherine? – kérdeztem hangosan, a lármát túlkiabálva.

– Ott maradt – válaszolta Nimmie.

Tudtam, hogy az időpont nem alkalmas arra, hogy további részletekről faggassam.

Aztán az egész társaság visszafordult a település felé, és szinte háborzongató csendben indultunk meg a dombokon és a bozótokon át hazafelé vezető ösvényen.

Nimmie tekintete ide-oda siklott a tájon, amit már olyan régóta nem látott. Éreztem, hogy feszülten és lelkesen várja a következő lépéseket, hogy ismét megpillanthassa a kis tisztáson álló ismerős kunyhókat. Tudtam, hogy a gondolatai már ott járnak a falu körül, de én továbbra is arra a helyre voltam kíváncsi, ahonnan most tért vissza.

Képtelen voltam tovább várni.

– Találkoztál a családommal Calgaryban? – kérdeztem, lelkesedésemben tegezésre váltva, aminek, úgy éreztem, eljött az ideje, és közben teljes szívemből reméltem, hogy igennel fog válaszolni.

Nimmie ragyogó szemmel fordult felém.

– Ó, csodálatos emberek! – közölte lelkesen. – Mary olyan kedves. És a gyerekek! Teljesen odáig voltam azokért a gyerekekért.

Visszanyeltem a hirtelen a torkomban képződött nagy gombócot. Mennyire hiányzott Jon, Mary és a gyerekek! Nem is tudtam, mennyire, amíg Nimmie meg nem említette őket.

– És... jól vannak? – préseltem ki magamból ezt a pár szót.

– Igen – felelte Nimmie vidáman. – De hiányolnak. Szeretettel ölelnek. A kis Kathleen könnyögött, hadd jöhessen velünk, hogy láthassa az ő Beth nénikéjét. Azt mondta, „már szinte egy örökkévalósággal ezelőtt” mentél el onnan.

Drága Kathleen! Szinte éreztem ölelő karját a nyakam körül. Ismét könnyek gyűltek a szemembe.

– Gondolom, azóta már megnőtt – jegyeztem meg sóvárogva.

– Mary szerint mindannyian nagyot nőttek az elmúlt évben – felelte Nimmie. Ő maga ezt persze nem tudhatta, hiszen most találkozott velük először.

Amikor észrevette az arcomon csorgó könnyecskéket, Nimmie gyorsan témát váltott.

– Mindannyian küldtek neked levelet – mondta sietve. – A legfelső ládába tettem őket, hogy azonnal kivehesd, amint elértük a falut. Tudtam, hogy szeretnéd majd minél előbb elolvasni őket.

Odahajoltam Nimmie-hez, és szeretetteljesen megöleltem. Megértette hálával teli mozdulatomat.

A lovak mintha megérezték volna a közelben lévő élelmet és a pihenés lehetőségét, és felgyorsították addigi baktató lépteiket. Igyekezniük kellett, ha nem akartunk lemaradni. Wynn, aki addig Mr. McLain mellett jött, hogy elcsípje a legfrissebb híreket, most felzárkózott mellém, és megfogta a kezemet, hogy támogasson.

– Jól vagy? – kérdezte pár néma pillanat után.

Mosolyogva jeleztem neki, hogy igen, bár biztos voltam benne, hogy a könnyek nyoma még látszik az arcomon.

– Kaptál hírt otthonról? – hangzott a következő kérdés.

– Nimmie azt mondja, mindenki jól van, és küldtek leveleket. – Erősebben szorítottam Wynn kezét. – Alig várom, hogy elolvashassam őket.

A nap már alacsonyan járt a horizonton, így csak nehezen tudtam kivenni az ösvényt. Az indiánok, akik jobban ismerték a természetet és a terepet, gyorsan és magabiztosan lépkedtek, és egyszer sem botlottak meg. Én azonban időről időre elvitettem a lépést, és hálás voltam Wynn kezéért. Kip felhagyott az ide-oda szökelléssel, és mellém ügetve szorosan követett.

– Találnunk kell majd egy helyet McLainéknek, ahol az éjszakát tölthetik. Sőt, talán még sok éjszakát, amíg beköltözhetnek a régi Lamuir-kunyhóba – szólalt meg Wynn.

– De hát az egy romhalmaz! – kiáltottam elszörnyedve, amiért egyáltalán csak megemlíti azt a helyet.

– Némi munkával rendbe lehet hozni és egész élhetővé lehet tenni – erősködött Wynn. – Ian már rákérdezett, hogy igénybe vehetik-e. – Egy ideig hallgatott, aztán lassan hozzátette: – A legtöbb asszonyhoz hasonlóan Nimmie is örülne neki, ha saját otthona lehetne.

Tudtam, hogy Wynn-nek igaza van, legalábbis az utolsó állítását illetően. Nimmie független asszony volt. De ó, mennyire szerettem volna magam mellett tudni, amíg újjáépítik az üzletet!

– Segítetek neki kitakarítani a kunyhót, ha Nimmie ezt szeretné – mondtam elég kelleetlenül.

– Jól van. – Wynn csak ennyit mondott.

Még egy darabon csendben sétáltunk, aztán ismét megszólaltam.

– Szerinted mennyi ideig tart majd, amíg újjáépítik a kereskedést?

– Az időjárástól függ, és attól, hányan segítenek, hogy haladnak. De Ian abban reménykedik, hogy körülbelül négy hét alatt elkészül a raktárhelyiség, és lehet majd benne tárolni az ellátmányt. Aztán ahogy ideje engedi, befejezi a lakrészt.

Szegény Nimmie!, nyögtem magamban. Még pár hónapig nem lesz igazi otthona, és így, hogy úton van a baba, ez nem lesz könnyű.

A félhomályban lopott pillantást vetettem Nimmie-re. Úgy tűnt, jól van. Most már látszott a hasa, és eltűnődtem, vajon mikor jön pontosan a baba. Annyira izgatott voltam Nimmie jó híre hallatán, amikor megosztotta velem a titkát, hogy rá sem kérdeztem, mikor fog szülni. De talán már nincs olyan sok ideje hátra. Ennek ellenére ugyanolyan egyenes háttal, ugyanolyan magabiztossággal lépkedett, mint a többiek. Csodáltam érte.

Közben egészen besötétedett. Még mindig találkoztunk emberekkel, akik azért jöttek elő a kunyhójukból, hogy üdvözöljék az utazókat. Édesanyákkal, nyomukban a csöppseikkkel, idősebbekkel, akik csak lassan tudtak jönni a sétatbjukkal, és gyerekekkel, akik csupán a móka kedvéért újra és újra elkóboroltak.

Végül felbukkant előttünk a kis település, még az egyre sűrűbb sötétségben is ki tudtuk venni a kunyhók fekete alakját. A kutyák ismerős ugatással feszültek neki az őket tartó köteleknek, és egy pillanatra eltűnődtem, vajon Kip nincs-e kicsit eltelve magától, amiért szabadon mászkálhat és a csapattal tarthat.

A füst még ott terjengett a levegőben, bár mostanra valószínűleg a falu összes tüze kialudt, mivel nem volt, aki táplálja őket. Az egykori kereskedés helyén álló törmelék szomorú halma haloványan sejtett fel a sötétben. Hirtelen azt kívántam, bár szántunk volna időt arra, hogy eltakarítsuk, hogy ne okozzon ismét fájdalmat Nimmie-nek.

Közelebb léptem a barátnőmhöz, reméltem, hogy a jelenlétem némi vigaszt nyújt neki a homályban.

Valószínűleg valóban így lehetett, mert halkán megszólalt a szekerek csikorgása és nyikorgása közepette.

– Olyan, mint egy régi rossz álom.

Röviden megszorítottam a karját, de nem feleltem semmit, mert nem tudtam, mit mondhatnék.

Csendben lépkedtünk a mindkettőnk számára ismerős épületek között, amíg a szekerek recsegve-ropogva megálltak. A fáradt hajtók elgémberedett tagokkal leléptek a keményre taposott földre, majd nyugtató szavakkal elvezették a lovakat, hogy Mr. McLain következő utasításáig kikössék őket. Nimmie tekintetével a férjét kereste, és ahogy elléptem mellőle, így szóltam:

– Gyújtok tüzet, és felteszem a vacsorát. Amint tudtok, gyertek a házhoz! Vacsora előtt még lesz időtök megmosakodni és pihenni egy kicsit.

– Köszönöm – felelte Nimmie hálásan.

A szívem repesett a boldogságtól, ahogy sietve megindultam hazafelé, hogy előkészítsem a vacsorát. Nimmie visszajött és jól van. A falu számára nélkülözhetetlen ellátmányok ott állnak a megpakolt szekereken. Hamarosan újjáépítjük a kereskedést. És miután befejezzük a vacsorát, és elmoszuk, elpakoljuk az edényeket, Nimmie-vel végre sort keríthetünk arra a régóta áhított beszélgetésre.

KETTŐ

Újra együtt

M IKÖZBEN SIETTEM, HOGY TÜZET RAKJAK, azon gondolkoztam, mit főzzek vacsorára. Tudtam, hogy mivel McLainék sokáig utaztak, jobban örülnének valamilyen rendes fogásnak, mint egy sietve összedobott uzsonnának. Az alkalom ünnepi lakomát érdemelt, de a kamráam szinte kiürült, a készleteim megfogyatkoztak. A településre érkezett szekerek roskadoztak az előttünk álló időszakhoz szükséges élelmiszerektől, így nem a takarékoság lehetetlenítette el, hogy igazán finom vacsorát szolgáljak fel a vendégeinknek, még ha nehéz is lett volna hirtelen váltani az elmúlt hetekben megszokott, visszafogottabb adagok után. Egyszerűen arról volt szó, hogy alig maradt valami a polcaimon, amiből ételt lehetett volna készíteni.

Újraélesztettem a tüzet, mire a lángok elevebben nyaldosták a fát, és átkutattam a konyhaszekrények polcait. De minden tárolódoboz, amit lelkesen előhúztam és kinyitottam, szinte teljesen üresnek bizonyult. Vajon hány napig bírtuk volna még ilyen kevés tartalékkal?

Azonban hús mindig akadt. A falu férfiai Wynn vezetésével folyamatosan biztosították számunkra a friss húst. Most már a húst naponta kellett a faluba hozni és szétosztani a családok között, mivel már hamarabb megromlott a melegebb idő miatt. Felmértem azt a darabot, amit a vacsoránkhoz kaptunk. Wynn-nek és nekem bőven elegendő lett volna, de most, két vendéggel, szörnyű kicsinek tűnt. Hódhús volt, ami nem tartozott a kedvenceim közé, de egész ízletesnek tartottam. Azon kezdtem gondolkodni, hogyan tudnám gyorsan megfőzni – és valamivel kiegészíteni.

Nem sok zöldségem maradt, de egy raguhoz épp elég lehetett. Sitve beleraktam mindent egy edénybe, és feltettem a tűzhelyre. Semmim nem volt, amiből desszertet készíthettem volna. Kénytelenek leszünk nélkülözni, ahogy Wynn-nel idáig tettük.

Szerencsére fahasábunk volt bőven, és a ragu hamarosan rotyogni kezdett az edényben, a lobogó lángok fölött. Jó lett volna, ha akad némi friss kenyeresem is, de takarékosan bántunk fogyatkozó lisztadagunkkal. Helyette egyszerű pogácsát készítettem, szinte az összes maradék lisztünket felhasználtam hozzá a bádogdobozból. Nem volt kéznél semmiféle zsiradék, eltekintve az olvasztott medvezsírtól. Nem szerettem az ízt, de nélküle a pogácsák kőkemények lettek volna.

Bár lenne itthon valami különleges hozzávalóm, amivel megünnepelhetjük ezt a boldog eseményt! A barátaink visszatérését és az élelmiszerek érkezését. De nem volt semmim.

Aztán eszembe jutott az üveg áfonyabefőtt, amit a felső polcon tartogattam egy különleges alkalomra. *Nos, ez igazán különleges alkalom!* Lelkesen másztam fel a befőttért.

Miután az ételt felraktam főni, a pogácsákat bedugtam a sütőbe, és az asztalt is megterítettem, nem maradt több dolgom. Türelmetlenül

rakosgattam ide-oda a dolgokat, és nyugtalanul járkáltam az asztal és a tűzhely, az ajtó és az ablak között. Semmit sem láttam a sötétben, csupán elmosódó mozgást a falu apró főterén, a nyitott ajtókon és a kicsi, piszkos ablakokon kiszűrődő fényben. Tudtam, hogy a szeke-reket húzzák arrébb, hogy lerakodhassanak róluk. Nem fognak minden ládát és dobozt kipakolni, mert nem volt hol tárolni a tartalmukat, de az ellátmány egy részét, amilyen gyorsan csak lehet, bizonyára elrendezik, hogy a telepések hozzájuk férhessenek. Holnap mozgalmas napunk lesz.

Elfordultam az ablaktól, tettem még fát a tűzre, hogy a ragu biztosan tovább forrjon, és ötödszörré vagy hatodszorra ismét megigazítottam az asztalon álló tányérokat és evőeszközöket. Úgy éreztem, kimaradok a falu nyüzsgéséből. Bizonyára Kip is így volt vele, megérezhette a csukott ajtón túli izgatottságot, mert megállt előtte, és nyüszítve kérte, hogy engedjem ki. De nem tudtam vele együttérezni.

– Ha én nem mehetek, akkor te sem – közöltem vele határozottan. – Én is szeretnék ott lenni.

Hallhatta a hangomon, hogy komolyan gondolom, mert még egyet nyüszített, aztán visszament a kedvenc helyére a kandalló előtt, és leheveredett a medveszőnyegre, ahonnan nagy, könnyörgő szemmel nézett rám.

Megkavartam a ragut, és elővettem a teáskannát, hogy vizet forraljak. Teánk és kávénk már nem maradt. A tea maradékát megittuk a vasárnapi ebédhez, kávéból pedig már úgy egy hete kifogytunk. Egyszerűen forró vizet iszunk majd, ami valójában nem volt olyan rossz.

Végül léptek hangzottak az ajtó előtt, és siettem, hogy kinyissam. Nimmie csomagokkal a karjában lépett be a szobába, és közben vidáman magyarázott.

– Tudtam, hogy már nagyon kíváncsi vagy a leveleidre, és Mary meghagyta, gondoskodjak róla, hogy ezeket a csomagokat azonnal megkapd. A férfiak hozzák a többit.

Mintha abban az évben tavasszal érkezett volna a karácsony! Drága Mary! Alig vártam, hogy lássam, mit küldött. A csomagokért nyúltam, készen arra, hogy azonnal letépjem róluk a papírt, de aztán uralkodtam magamon. Ezeket nemcsak én kaptam, hanem Wynn is. Így ahelyett, hogy nekiestem volna, mint egy gyerek, egy pillanatra magamhoz szorítottam az első csomagot, majd letettem a közelben álló székre, aztán a többit is elvettem Nimmie-től, és az első mellé raktam őket.

– Wynn azt mondta, nyugodtan kinyithatod őket – bátorított Nimmie, mintha csak olvasott volna a gondolataimban.

– Biztos vagy benne?

Nem arról volt szó, hogy kételkedtem volna a szavában, csupán annyira izgatott voltam, hogy féltem hinni a fülemnek.

Nimmie csilingelőn, lágyan kacagott. Mennyire hiányzott a bájos nevetése! A faluban nem sok nevetést lehetett hallani az elmúlt hetekben. De ez egészen addig nem tudatosult bennem, amíg meg nem hallottam Nimmie vidám hangját. Könnyek homályosították el a szememet. Túl sok boldogság volt ez ilyen rövid idő alatt.

A kötényemmel megtöröltem a szememet, és az első csomagért nyúltam. Ezt csak nekem szánták, méteráruval, piperecikkel és néhány csinos, csipkés alsóneművel töltötték meg. Minden egyes ajándékon végigsimítottam, gyönyörködtem új állapotukban, beszívtam a még nem használt, bolti holmik illatát.

A következő batyut a gyerekek állították össze, különleges finomságokat tartalmazott. Csupa olyan édességet, amit a gyerekek szeretnek, de el kellett ismernem, hogy én is rettenetesen örültem nekik.

Nem is emlékeztem, mikor ettem utoljára valamit csak azért, hogy kiélvezzem nem mindennapi ízt. Minden egyes kis ajándékot külön csomagoltak, és feltüntették rajtuk az ajándékozó nevét. Ahogy elolvastam a neveket, a szemem ismét könnybe lábadt. Még egy esetlenebb alakú kis küldemény is akadt közöttük a kis Elizabethtől, aki nek biztos segítettek a csomagolásban. Bizonyára megnőtt az elmúlt évben, mióta nem láttam, de még így is csak kétéves volt.

A harmadik csomagot szintén Mary küldte. Az is finomságokkal volt megpakolva, csak másfajtaival. Fűszereket, szárított gyümölcsöket, magokat, teát, vaníliát és egy doboz *friss kávé*t találtam benne! Most már valóban potyogtak a könnyeim. Ezek között volt olyan, amit azóta nem kóstolhattam, hogy elhagytuk Calgaryt. Milyen finomak lesznek! Még Nimmie-nek is képtelen voltam kifejezni az örömet, de biztosra vettem, hogy megéri.

A leveleket a végére hagytam. Azokkal majd megvárom Wynnt. De a kezembe vettem, tapogattam és megfordítottam őket, hogy elolvashassam a neveket a borítékokon. Felismertem Mary csinos kézírását, Jon bátyám határozott vonalú betűit, a gyerekek elnagyolt szavait és még a húgom, Julie hanyag, de kifejező tollvonásait is! Alig bírtam kivárni, hogy elolvashassam őket, de ismét letettem a leveleket. Miután sikerült visszanyernem az uralmat az érzelmeim felett, Nimmie felé fordultam.

– Mit innál a vacsorához? – kérdeztem tőle. – Friss kávé vagy egzotikus teát?

Nimmie ismét nevetett.

– Nos, mivel érzésem szerint te régebben ittál ilyesmiket, miért nem választasz *te*? – válaszolta.

Elmosolyodtam.

– Rendben – feleltem.

Sokáig töprengtem, melyiket innám szívesebben. Előbb az egyik felé húztam, aztán a másik felé, mint egy gyerek az édességboltban. Már épp kiválasztottam volna a citromos teát, amikor eszembe jutott Wynn. Biztos voltam benne, hogy ha neki is lenne beleszólása, a kávé választaná, így félretettem a teát, és kinyitottam a kávé. Sosem fogom elfelejteni az illatát, amikor az aromája először lebbent elő a dobozból. Úgy terjedt szét a levegőben, mint egy ígélet. Mélyen beszívtam, és Nimmie-re néztem, hogy megbizonyosodjak róla, nem csak álmodom.

– Mindenképp beszélünk kell – mondtam, továbbra is a kávé finom illatának mámorában, miközben óvatosan kimertem a kávéskannába.

– Fogunk – ígérte Nimmie. – Amennyit csak szeretnél.

Ekkor csoszogás hallatszott a bejárati lépcső felől, aztán Wynn és Ian lépett be, vállukon egy nagy ládát cipeltek.

– A család küldött ételmezt az éhezõ északiaknak – viccelődött Wynn, de a hangja elárulta, mennyire hálás az aggodalmukért.

– Ó, Wynn! – Csupán ennyit tudtam felelni, miközben a ládát néztem.

A férfiak letették a földre, a fal mellé. Közben magamhoz tértem annyira, hogy meleg vízzel kínáljam Iant, hogy meg tudjon mosakodni vacsora előtt.

– Jó illata van a vacsorának – közölte Ian mennydörgõ hangján, ahogy a levegõbe szimatolt. – Elég hamar rémesen ráuntam a tábor-tûzi kosztra.

– Nem sok – ismertem el, és kissé elpirultam. – Észre sem vettem, mennyire megcsappantak a készleteink, amíg ma este neki nem kezdtem a vacsorának. Nem tudom, meddig tudtuk volna még beszoztani azt a kis ételmezt, amink maradt.

– Elizabeth csodásan gazdálkodott az étellel – mondta Wynn, hangjában őszinte büszkeséggel. – Mindig talált valamit, amit a húshoz ehettünk.

Wynn dicsérete hallatán még jobban elpirultam. Valójában mindketten tudtuk, hogy néha alig volt mit enni a hús mellé.

Leültünk a kis asztalhoz, és Wynn elmondta az imát. Hangja kisése megbicsaklott, amikor kifejezte hálóját mennyei Atyánknak, amiért a szekerek időben megérkeztek a faluba, megakadályozva a komolyabb nehézségeket. Ismét eszembe jutott, mekkora felelősség hárult Wynnre az elmúlt hónapokban, amikor ennyi ember jólétéről kellett gondoskodnia.

Jólesett a közösen elfogyasztott, egyszerű étel. Még a hódhús is jobban ízlett a barátainkkal való beszélgetés és nevetés közben. Nimmie a pogácsánál felkiáltott:

– Medveysír, igaz? Mennyire hiányzott! Nagyon finom.

Nevettem. Valószínűleg az egyén ízlése nagyban függ attól, mihez szokott a családja körében.

Vacsora után a férfiak közölték, hogy még maradt némi teendő a faluban. Wynn lámpást gyújtott, majd elmentek, Nimmie-vel pedig leszedtük az asztalt. Anélkül, hogy erről egyeztettünk volna, mindketten sietve pakoltuk az edényeket. Már alig vártuk azt a hosszú beszélgetést.

Végül leültünk és elhelyezkedtünk. Továbbra sem olvastam el a leveleket, meg akartam velük várni Wynnt. Egyelőre arra voltam kíváncsi, mit mesél Nimmie a külvilágról. Bizonyos értelemben egy örökkévalóság telt el azóta, mégis mintha tegnap történt volna, hogy vonaton, uszályon és szekéren megtettem ugyanazt az utat, mint nemrég Nimmie.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Azt sem tudtam, mit kérdezzek először. Aztán eszembe jutott, hogy Nimmie most először volt távol a falutól.

– Nos – kezdtem –, milyennek találtad?

– Sokkal lenyűgözőbb volt, mint a könyvekben. A hangulat, a hangok, a nagy épületek... – sorolta Nimmie izgatottan, és közben kezével magas házakat formázott. – Nem hittem, hogy valóban léteznek ilyesmik. Minden annyira más volt... annyira új.

Csillogó szemmel mesélt. Tudtam, hogy élvezte a településen kívül töltött időt. Azt kívántam, bár vele mehettem volna, hogy magam mutassak meg neki mindent.

– Ugye milyen csodálatos? – jegyeztem meg halkán.

Felidéztem mindazt, amit egy város nyújthat, és úgy éreztem, Nimmie hozzám hasonlóan, szívében tompa fájdalommal, máris hiányolja a településen túli világot.

– Nagyon szörnyű volt visszajönni? – kérdeztem végül bizonytalanul.

Nimmie szeme tágra nyílt, majd ellágyult a tekintete. Lassan, megfontoltan válaszolt.

– Imádtam a világot. Igazán elragadó volt. De ahogy teltek a napok és a hetek, olyan honvágyam támadt a folyók és az erdők után, hogy alig vártam, hogy hazajöhessenek.